

Критикујући доксомиметику у контексту проблематизовања софистичких учења, Платон наводи разлику између *простодушних* и *лицемерних* имитатора: „разликовали смо дакле умијеће које присиљава суговорника да протурјечи сам себи. То умијеће кроз дио умијећа лицемјерног претварања и умијеће опонашања које се темељи на мнијењу спада у миметику.“ Уз то, треба нагласити да Платон термин *мимезис* нипошто не користи увек у идентичном значењу – на пример, у 3. књизи *Државе* га једном помиње у позитивном, а други пут у негативном контексту.

Полазиште обе филозофске концепције (и Платонове и Аристотелове) заснива се на разумевању појма *поиезис*, којим се означава произвођење и стварање (креирање) свега онога што није обликовала природа (*физис*) прецизније: тиче се *умећа* (*техне*), које не мора бити уметност, него се протеже и на друге вештине: „сада се у суштини свих произвођачких уметности налази, што је посебно упечатљиво нагласио Платон, да оне мерило и циљ свога знања и умећа уопште не носе у себи самима.“ На питање да ли су онда „реторика и кување једно те исто“, Сократ одговара: „Не, никако, него две различите гране једног истог посла“, наводи Платон у дијалогу „Горгија“.

У тврдњи да *произвођачке уметности мерило и циљ свога знања и умећа уопште не носе у себи самима* јавља се прва тешкоћа у разумевању Платонове онтологије, јер је *принцип који није фундиран у сáмој ствари* често представљан као доказ да Платон ствара два паралелна света, од којих један ни најмање не цени – што представља грубо поједностављивање његове филозофије.

Платонова теза по којој идеје могу у одређеној мери да *присуствују* у чулној предметности и Аристотелово разликовање *могућности* и *стварности* нису супротстављене, будући да се Аристотелово учење о могућности и стварности може разумети и као принцип који управо може да објасни *начин* на који оно вечно присуствује у оном пролазном. Ствари, дакле, у идејама учествују, а идеје у стварима присуствују. Томислав Ладан сматра да за Аристотела динамис означава и вештину: „Изворно *динамис*, ријеч која значи *моћ, сила, јакост, врсноћа, те вјештина, могућност, моиност и способност*.“